

რუსეთის ბრძოლა ცივილიზაციული დასავლეთის წინააღმდეგ რუსეთ-უკრაინის ომის მაგალითზე

გასული საუკუნის კარიბის კრიზისის შემდეგ მსოფლიოში არ ყოფილა ისეთი მასშტაბის დაძაბულობა, როგორსაც წარმოადგენს რუსეთ-უკრაინის ომი. რეალურად ეს არის დაპირისპირება რუსეთსა და ცივილიზირებულ დასავლეთს შორის.

ომში ჩაერთო არაერთი ქვეყანა – პრაქტიკულად, მთელი დასავლეთი. თუ ისტორიას გადავხედავთ, დავინახავთ, რომ ეს პირველი შემთხვევა არ არის, როცა რუსეთი მთლიანს თუ არა, ნახევარ ევროპას ებრძვის. ჯერ კიდევ მე-19 საუკუნეში, ყირიმის ომის დროს, 1855 წელს რუსეთი ნახევარ ევროპას მარტო ებრძოდა. ნიკოლოზ I-ს ის ქვეყნებიც არ დაეხმარნენ, რომლებიც მან გადაარჩინა უნგრეთის აჯანყების ჩაქრობით.

ამჯერად, ვითარებას დრამატულს დასავლეთის მიერ დაწესებული სანქციები ხდის. რა თქმა უნდა, უკრაინელი ხალხის თავდადება ძალიან მნიშვნელოვანია, მაგრამ გადამწყვეტ როლს მაინც დასავლეთის მიერ დაწესებული სანქციები ასრულებენ. ფაქტია, რომ უკრაინელები თავგანწირვით იბრძვიან რუსეთის წინააღმდეგ, მაგრამ ისიც ფაქტია, რომ ისტორიაში ასეთი შემთხვევები ბევრია [1, 36-43].

რუსეთ-უკრაინის ომი საერთაშორისო საზოგადოებამ შეაფასა, არა როგორც მხოლოდ ორ სუბიექტს შორის მიმდინარე ომი, არამედ როგორც მოვლენა, რომელიც ეხება არა მხოლოდ ვიწრო გეოპოლიტიკურ არეალს, არამედ ის ემუქრება ევროპის უსაფრთხოებას და განსაზღვრავს არა მხოლოდ უკრაინის, არამედ, ზოგადად, დასავლური საერთაშორისო წესრიგის მომავალს.

კვლავინდებურად გაისმის აშშ-ის და ევროპის უმაღლესი პირებისგან მოწოდება, რომ ჯერ კიდევ არის შანსი კრიზისი განიმუხტოს დიპლომატიის მეშვეობით. თუმცა, ასევე არანაკლებ საინტერესოა, წარმოვიდგინოთ ის სცენარი, სადაც რუსეთი ფართომასშტაბიანი სამხედრო აგრესიის შემდგომ შესძლებს უკრაინის დამარცხებას და მისთვის სასურველ მარიონეტულ რეჟიმს დაამყარებს. თუ რუსეთი შეძლებს უკრაინაში წარმატების მიღწევას, ეს მთელი ევროატლანტი-

კური სივრცისთვის ახალი რეალობის დასაწყისი გახდება. აღნიშნული მოვლენა აიძულებს ევროპას და ნატო-ს კონცენტრირდეს არსებული წევრებისა და ევროპის სახელმწიფოების დაცვაზე. ყველა ვინც არ არის დღეს აღნიშნული „კლუბის წევრი“ მარტო მოუწევს დგომა უსაფრთხოების გამონვევების წინააღმდეგ, მათ შორის საქართველოს და მოლდოვას [2, 45].

რუსეთის მიერ წარმოებული ცინიკური და აგრესიული პოლიტიკა უნდა გახდეს ახალი ევროატლანტიკური გამოღვიძების მიზეზი, რომლის შედეგადაც ეს სივრცე კვლავინდებურად დაიბრუნებს ერთობისა და სოლიდარობის ძველებურ სიმტკიცეს. დღეს დადგა დრო, რომ ზემოაღნიშნული დასავლეთის მხრიდან რეალური ნაბიჯებით დამტკიცდეს, რისი პრაქტიკული გამოვლინებაც უკრაინისა და საქართველოსთვის განწერიანების სამოქმედო გეგმის (MAP) მინიჭება შეიძლება გახდეს.

რუსეთი უკრაინაში 2022 წლის 24 თებერვალს გამთენიისას შეიჭრა და სრულმასშტაბიანი ომი დაიწყო. კრემლმა უკრაინაში შეჭრის მიზეზად მისი დენაციფიკაცია და დემილიტარიზაცია დაასახელა და 1 კვირაში უკრაინის აღებაც დააანონსა. რუსეთის პატრიარქი და გენერლები პუტინს არწმუნებდნენ, რომ თითქოს მთელი უკრაინა დროშებით დახვდებოდა.

უკრაინელ ოლიგარქსა და უმაღლესი რადას წევრ ვიქტორ მედვედჩუკს, რომელიც პუტინს „პირად მეგობარს“ უწოდებდა, პუტინმა 10 მილიარდი გადასცა უკრაინაში რუსების შესვლის სიტუაციის მოსამზადებლად, მაგრამ მედვედჩუკმა ამ ფულით პარტია „სიცოცხლისათვის“ დააარსა. თუ ისტორიულ პარალელს გავავლებთ, ასე მოხდა ნიკოლოზ I-ის დროსაც ყირიმის ომში. როდესაც იგი დამარცხდა, ამის დაჯერება არ უნდოდა და ანგარიში მოითხოვა. როდესაც მოუტანეს და წაიკითხა, ის გაცოფდა არსებული კორუფციით – პეტერბურგიდან რაც ყირიმში იგზავნებოდა, ყველაფერი გზაში იჭმებოდა. ახლაც ასე მოხდა – პუტინმა უკრაინაში სიტუაციის მოსამზადებლად მილიარდები დახარჯა ყველაფერი ერთ კვირაში რომ დამთავრებულიყო, მაგრამ თანამედროვე კონკრეტულ მოცემულობაში რუსეთის წინააღმდეგ უკრაინის გვერდით წინა გამოცდილებისაგან განსხვავებით დადგა მთელი ცივილიზებული დასავლეთი. მათ ეს კონფლიქტი საკუთარ გამონვევად ჩათვალეს [3, 58].

დღეს დასავლელი ანალიტიკოსები ერთხმად საუბრობენ, რომ შეიძლებოდა ამ ომის თავიდან აცილება შესაბამისი ზომები რომ მიე-

ლოთ ჯერ კიდევ მაშინ, როცა რუსეთი საქართველოში შეიჭრა, ან მაშინ, როცა რუსეთმა ყირიმი წაართვა უკრაინელებს.

ბრძოლის ველზე ცოცხალი ძალა არათანაბარია. რუსეთში ომის დასაწყისში 130 მილიონი მოსახლე იყო, უკრაინაში – 44. ამასთანავე გასათვალისწინებელია: მიუხედავად იმისა, რომ რუსეთს 2 მილიონი უმუშევარი ჰყავს და ეკონომიკა 11%-ით შემცირდა, ომის დასაწყისში „ლევადა ცენტრის“ მიერ ჩატარებული საზოგადოებრივი აზრის გამოკითხვის თანახმად, რუსეთში პუტინის რეიტინგია 83%. არადა, ომის დაწყებამდე იყო 73%. ჩვენი აზრით, არანაირი საფუძველი არ არსებობს იმისათვის, რომ ამ კვლევითი კომპანიის სამართლიანობაში ეჭვი შევიტანოთ. ვინაიდან „ლევადა ცენტრი“, რომელსაც ლევ გუდკოვი ხელმძღვანელობს, უკვე უცხოეთის აგენტ-ორგანიზაციადაა გამოცხადებული რუსეთში, გუდკოვი კი იდეენება.

ეს ფაქტი შეიძლება ავხსნათ რუსული ნაციონალისტური აზროვნების იმპერიალისტური ბუნებიდან გამომდინარე. სოციალისტური სისტემის დანერგვის შემდეგ დიდი ხნის განმავლობაში ვერ ხერხდებოდა ახალ გეოგრაფიულ საზღვრებში, პოლიტიკურ რეალობასა და საერთაშორისო დღის წესრიგში ახალი ეროვნული იდენტობისა და ნაციონალური ნარატივის შექმნა, სანამ პუტინის მთავრობამ წინ არ წამოსწია პატრიოტული ნარატივების სერია. რომლებშიც „დერჟავა“ რუსთა უმრავლესობისათვის „რუსეთთან“ და „სამშობლოსთანაა“ გაიგივებული, რომლის დიდებასაც შეაღია ამ ხალხმა საკუთარი თავისუფლება და ეკონომიკური კეთილდღეობა.

ხელისუფლების ერთი პირის ხელში კონცენტრაციამ და პუტინის კულტის ჩამოყალიბებამ რუსეთის მოქალაქეების ნაწილს დაუბრუნა „სიამაყისა“ და „ღირსების“ განცდა, აგრძნობინა, რომ კრემლი ისევ ძლიერია და საბჭოთა კავშირის რაიმე სხვა ფორმით არსებობა – შესაძლებელი. სახელმწიფოს ბიუროკრატიულმა მანქანამ და კრემლის დაქვემდებარებაში მყოფმა მედია საშუალებებმა სცადეს პუტინი წარმოეჩინათ „ეროვნულ გმირად“, რომელმაც საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ უმძიმეს მდგომარეობაში ჩავარდნილი რუსეთის „ფეხზე დაყენება“ და მისთვის „ღირსების დაბრუნება“ შეძლო. პუტინის მითებსა და ნარატივებში განსაკუთრებული ადგილი უკავია უკრაინის თემას. რუსი ნაციონალისტები, ძირითადად, უკრაინას – დამოუკიდებელ სახელმწიფოდ, უკრაინელ ხალხს კი – ცალკე ერად არც განიხილავენ და უარყოფენ უკრაინის დამოუკიდებლობის იდეას.

პუტინის მაღალი რეიტინგის კვალდაკვალ გაიზარდა პრემიერ-მინისტრ მიხეილ მიშუსტინისა და სახელმწიფო დუმის რეიტინგიც. თუმცა ყველაზე დიდი პრობლემა რუსეთში ისაა, რომ პოლიტიკური ოპოზიციაც და ევროპულ წრეებში მიღებული რუსული ინტელიგენციის აბსოლუტური უმრავლესობაც, საქმე საქმეზე რომ მიდგება, მხარს უჭერენ ხელისუფლების იმპერიალისტულ პოლიტიკას, დაპყრობით ომებს. მათ, მართალია, არ მოსწონთ „საშუალება“, მაგრამ მხარს უჭერენ „მიზანს“.

1994 წელს პ. კისინჯერი თავის შესანიშნავ ნაშრომში „დიპლომატია“ წერდა: „რუსეთის ნამყვანი ფიგურების აბსოლუტური უმრავლესობა, მიუხედავად პოლიტიკური შეხედულებებისა, უარს ამბობს ალიაროს საბჭოთა იმპერიის დაშლა, ან უფლებამონაცვლე სახელმწიფოების, განსაკუთრებით, უკრაინის ლეგიტიმურობა“ [4, 21]. სამწუხაროდ, რუსი სტატისტიკური ადამიანის ცნობიერება 21-ე საუკუნეშიც არ შეცვლილა.

90-იან წლებში როცა საქართველოში რუსეთმა აფხაზეთის ოკუპაცია განახორციელა, არავინ გამოჩნდა რუსი პოლიტიკოსებიდან, რომელიც დაგმობდა ამ ფაქტს [5, 5]. კასპაროვი, ერთ-ერთი ყველაზე წესიერი ადამიანი – „ყირიმის რუსების დაცვას აპირებს უკრაინული არმიის ბოროტმოქმედებისაგან“. ხოდორკოვსკი ციხიდან გამოსვლის შემდეგ ინტერვიუში ამბობს, რომ იბრძვის ჩეჩნეთის დამონებისთვის, ნოვგოროდცევი სამუშაოდ მიდის მედვედჟუკის არხზე, ლატინინა აპირებს ააშენოს რაღაც „ახალი რუსეთი“ უკრაინაში. ყურნალისტს ლუბა სობოლს მოაქვს ნავალნის ციტატა, „ყირიმი, ბუტერბროდი არ არის, რომ მისი დაბრუნება შეიძლებოდეს“. რუსული ინტელიგენციის თვალსაჩინო წარმომადგენლი, რეჟისორი და ხელოვანი ნიკიტა მიხალკოვი, რომელიც მუდამ ცენზურისა და რეჟიმების იდიოტური აკრძალვების წინააღმდეგ იბრძოდა, დღეს ცალსახად მხარს უჭერს პუტინის ომს უკრაინაში და მას მიმართავს თხოვნით რუსეთში ცენზურის დაწესების შესახებ.

ხელისუფლების მიმართ ოპოზიციურად განწყობილი, პროგრესულად მოაზროვნე და ამავე დროს ყოველგვარი იმპერიალისტური კლიშეებისაგან თავისუფალი რამოდენიმე ადამიანი ყოველთვის იყო რუსეთში და დღესაც არიან. ისინი აპროტესტებენ უკრაინაში ომს, მაგრამ, სამწუხაროდ, ვერაფერს ცვლიან ქვეყანაში, რადგან უმცირესობაში არიან. მოსახლეობის უმრავლესობა მხარს უჭერს პუტინის

ომს უკრაინაში. როდესაც ხალხი მხარს უჭერს ისეთ ხელისუფლებას, როგორც რუსეთს ჰყავს, ის ხალხის სახელით ყველაფერზე წავა. ამიტომაც ამ ომში გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს დასავლეთის კონსოლიდაციას უკრაინის ირგვლივ და მათ მიერ დაწესებულ სანქციებს.

რაც უფრო მეტად ბომბავს რუსეთი სხვადასხვა ქალაქს, მით მეტ იარაღს აწვდიან უკრაინას სხვადასხვა ქვეყნიდან. ევროკავშირმა უკრაინის წინააღმდეგ მოსკოვის აგრესიის საპასუხოდ სანქციების მრავალი პაკეტი დაანესა.

თავდაპირველად 2022 წლის მაისის დასაწყისში, დიდი ბრიტანეთის ყოფილმა პრემიერ-მინისტრმა დევიდ კემერონმა განაცხადა, რომ უკრაინას შეუძლია განახორციელოს დარტყმები ბრიტანული იარაღით რუსეთის ტერიტორიაზე. 2024 წლის 23 აპრილს ლონდონმა განაცხადა, რომ უკრაინისთვის გამოყო ქვეყნის ისტორიაში ყველაზე დიდი დახმარების პაკეტი 617 მილიონი დოლარის (500 მილიონი გირვანქის) ოდენობით. სამხედრო დახმარების პაკეტში, პრესისთვის მიცემული ინფორმაციის თანახმად, შევა 1600-ზე მეტი შეტევითი და საზენიტო რაკეტა, მათ შორის ახალი პარტია Storm Shadow-ს ტიპის ფრთოსანი რაკეტებისა, რომელთა მოქმედების მანძილი დაახლოებით 250 კილომეტრს შეადგენს.

შემდეგი იყო გერმანია, რომელიც ევროპაში პირველ ადგილზეა უკრაინისთვის გაწეული სამხედრო დახმარებით, მათ შორის საარტილერიო და სარაკეტო სისტემებით.

მთავარი ტრანზიტული სახელმწიფო იმ საერთაშორისო დახმარებისათვის, რომელიც უკრაინაში იგზავნება, არის პოლონეთი. ის იყო ერთ-ერთი პირველი ევროპული ქვეყანა, რომელმაც იგრძნო რუსეთიდან წამოსული საფრთხე და გამუდმებით აფრთხილებდა ნატოსა და ევროკავშირს ამ საფრთხეების შესახებ. პოლონეთის რადიკალიზმს რუსეთის ქმედებების მიმართ დასავლელი პარტნიორები მაშინ პოსტკომუნისტურ აშლილობად მოიხსენიებდნენ, მაგრამ დღეს რეალობა ფუნდამენტურად შეცვლილია და პოლონეთი წარმოადგენს მთავარ დასაყრდენს ნატოსთვის უკრაინაში ომის დროს, დასავლეთისთვის კი – მთავარ იარაღს უკრაინისა და ევროპის დასაცავად. მთავარი უპირატესობა პოლონეთისათვის არის საზღვარი დასავლეთ უკრაინასთან და აეროპორტი Jezovi (The airport at Rzeszow), რომელიც იქცა მთავარ გამტარად დასავლური იარაღისა, რომელიც უკრაინის ტერიტორიაზე შედიოდა. იქ არსებული სამგზავრო თვითმფრინ-

ნავებით ხდებოდა ნატოს ქვეყნებიდან და უკრაინის სხვა მოკავშირეებიდან დახმარების შეუფერხებლად გადატანა, როგორც წერილი საბრძოლო მასალის, ასევე მსხვილი ჯავშანტექნიკის მიწოდება. ამ მიზნით ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა და ნატოს სხვა წევრმა სახელმწიფოებმა სასაზღვრო რეგიონებში განათავსეს დამატებითი ჯარები, ჯავშანტექნიკა და საჰაერო თავდაცვის სისტემები. შესაბამისად, პოლონეთი აღმოჩნდა პირველ ხაზზე იმ სისტემური კონფლიქტისა, რომელიც დასავლეთსა და რუსეთს შორის წარმოიშვა და ისეთივე მნიშვნელოვანი ფუნქცია დაეკისრა, როგორსაც გერმანია ასრულებდა ცივი ომის დროს [6, 16].

ევროკავშირის საბჭომ რუსეთის წინააღმდეგ უკრაინის ტერიტორიების უკანონო ოკუპაციისა და ანექსიის გამო დაწესებული სანქციები ერთი წლით, 2025 წლის 24 თებერვლამდე გაახანგრძლივა, მაგრამ, ევროპის ასეთი უპრეცედენტო დახმარების მიუხედავად, კონფლიქტის ამ ეტაპზე ევროპულ სახელმწიფოთა რესურსები არასაკმარისი აღმოჩნდა, რის გამოც უკრაინელების პოზიცია ბრძოლის ველზე გაუარესდა. CIA-ის დირექტორ უილიამ ბერნსის თქმით, „რეალურია რისკი, რომ უკრაინელები შესაძლოა ბრძოლის ველზე 2024 წლის ბოლოსთვის დამარცხდნენ (დამატებითი დახმარების გარეშე)“. ამ ფაქტმა კიდევ უფრო გამოავლინა ამერიკული დახმარების გადაუდებელი აუცილებლობა [7, 8].

ჯერ კიდევ 2008 წელს ედვარდ ლუკასმა თავის წიგნში „ახალი ცივი ომი“ განაცხადა: „მსოფლიოს უმდიდრესმა და უძლიერესმა თავისუფალმა ქვეყნებმა იმ პატარა სახელმწიფოებს უნდა დაუჭირონ მხარი, რომლებიც რუსეთიდან მომავალი საფრთხეების წინაშე დგანან. ეს შეიძლება არაკომფორტული, ძვირი ან მტკივნეულიც კი იყოს, მაგრამ თუ ჩვენ არ მოვიგებთ ახალ ცივ ომს ჩვენივე პირობებით, მოგვინევს ბრძოლა ჩვენი მოწინააღმდეგის მიერ არჩეულ დროს და ადგილას და უპირატესობა ჩვენს მოწინააღმდეგეს ექნება“.

აშშ-ის კონგრესის წარმომადგენელთა პალატამ თითქმის ერთნაირი დისკუსიისა და მცდელობების შემდეგ დაამტკიცა უკრაინის, ისრაელის და ტაივანის მხარდაჭერისთვის სპიკერ მაიკ ჯონსონის მიერ ინიცირებული ამერიკული დახმარების პაკეტი (ე. წ. „ჯონსონის პაკეტი“), რომელიც უსაფრთხოებისთვის 95,3 მილიარდი აშშ დოლარის გაღებას ითვალისწინებს. მათ შორის უკრაინის დასახმარებლად გამოიყო დაახლოებით 61 მილიარდი, თუმცა ამ თანხის მესამედზე მე-

ტი უნდა მოხმარდეს აშშ-ის არმიაში იარაღისა და საბრძოლო მასალის მარაგების შევსებას, 13,8 მილიარდი დოლარი კი გადაეცემა უკრაინას აშშ-გან იარაღის შესაძენად. ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვით სისტემებთან ერთად უკრაინა ATACMS-ის ტიპის შორ მანძილზე მოქმედ რაკეტებსაც მიიღებს [8, 18].

Washington Post-ის ცნობით, ჯონსონის წინააღმდეგობა უკრაინის დახმარებასთან დაკავშირებით შეიცვალა მას შემდეგ, რაც მან სპიკერის პოზიცია დაიკავა და გაეზარდა წვდომა სადაზვერვო ინფორმაციაზე. „ისტორია განგვსჯის იმის გამო, რასაც დღეს ვაკეთებთ. ეს არის კრიტიკული დრო ახლა... მე ვარ რეიგანის ეპოქის რესპუბლიკელი. მე მჯერა მშვიდობის ძალის მეშვეობით“, – განაცხადა მან. როგორც CNN წერს, არსებობს პერსონალური ფაქტორიც, რამაც მაიკ ჯონსონს უბიძგა პოზიცია შეეცვალა: „ჩემი შვილი ამ შემოდგომაზე აპირებს საზღვაო აკადემიაში სწავლას. უბრალოდ რომ ვთქვა, უკრაინაში მირჩევნია ტყვიები გავგზავნო, ვიდრე ამერიკელი ბიჭები. ეს არ არის თამაში, ეს არ არის ხუმრობა“.

განცხადების დროს ჯონსონმა ასევე ახსენა, რომ თუ რუსეთს არ შეაჩერებენ, იგი საფრთხეს შეუქმნის ნატოს სხვა სახელმწიფოებს და მსოფლიო წესრიგს. ამიტომაც ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა უკრაინას ნება დართო, ამერიკისგან მიწოდებული იარაღი რუსეთზე თავდასხმისთვის გამოიყენოს, თუმცა მხოლოდ ხარკოვის სიახლოვეს. ეს გადაწყვეტილება პოლიტიკაში მნიშვნელოვან ცვლილებაზე მიუთითებს. ცნობილია, რომ ამ დრომდე პრეზიდენტი ბაიდენი უარს ამბობდა ამერიკული იარაღით რუსეთის ტერიტორიაზე თავდასასხმელად უკრაინისთვის ნების დართვაზე. აშშ-ს კვალდაკვალ უკრაინას გერმანიამაც მისცა ნებართვა, მისგან მიღებული იარაღი გამოიყენოს რუსეთის ტერიტორიაზე დარტყმებისთვის. „დოიჩე ველეს“ ცნობით, ამის შესახებ გერმანიის მთავრობის ოფიციალურმა წარმომადგენელმა შტეფენ ჰებელტრაიტმა განაცხადა და გადაწყვეტილება ბოლო დროს ხარკოვის ოლქზე რუსეთის საზღვრიდან განხორციელებული თავდასხმებით ახსნა [9, 34].

დასკვნის სახით შეიძლება აღინიშნოს, რომ საერთაშორისო სისტემაში რუსეთ-უკრაინის კონფლიქტი არის ლიბერალური საერთაშორისო წესრიგისა და მთელი ცივილიზებული დასავლეთის სერიოზული გამოწვევა, რადგან რუსეთის გამარჯვებას ამ კონფლიქტში შეიძლება

მოპყვეს დასავლური ნესრიგის შესუსტება და უსაფრთხოების გარემოს მნიშვნელოვანი ცვლილებები. რუსეთის სახელმწიფომ განაცხადი მოქმედი ლიბერალური ნესრიგის გადასინჯვის შესახებ ჯერ კიდევ საქართველოში შეჭრით გააკეთა. რუსეთ-უკრაინის ომით კი მოახდინა ახალი საერთაშორისო ნორმების დამკვიდრების მისეული კონცეფტის მკაფიო ფორმულირება, რომელიც რუსულ ისტორიულ იმპერიულ ხედვასთან ასოცირდება.

დასავლეთმა რუსულ კონცეფტს უპასუხა ისეთი უპრეცედენტო კონსოლიდაციით უკრაინის გარშემო, რომლის მსგავსი რეიგანის შემდგომ არ განხორციელებულა. სწორედ დასავლეთის მიერ ერთიანობის შენარჩუნება და მის მიერ ამ მიმართულებით განხორციელებული პოლიტიკური ნაბიჯების შემდგომი დინამიკა იქნება იმის განმსაზღვრელი, თუ როგორი იქნება რუსეთ-უკრაინის ომის ფინალი, რა მიმართულებით და როგორი სცენარით გაგრძელდება საერთაშორისო ურთიერთობების ტრანსფორმაცია, რომელზეც მნიშვნელოვანწილად არის დამოკიდებული ცივილიზებული დასავლეთის და აგრეთვე იმ ქვეყნების მომავალი, რომლებმაც ცივილიზებული მსოფლიოს განუყოფელ ნაწილად გახდომის სურვილი გამოთქვეს.

გლობალური თვალსაზრისით, რუსეთის წარმატება უკრაინაში ლიბერალურ-დემოკრატიულ საერთაშორისო ნესრიგზე დამყარებული მსოფლიო ნესრიგისათვის ყველაზე დიდი დარტყმა იქნება ცივი ომის დასრულების შემდგომ. ეს პლანეტარული მასშტაბით წაახალისებს ავტორიტარული რეჟიმების ამბიციებსა და ქმედებებს, პირველ რიგში კი პეკინს, რომელმაც მოსკოვთან ერთად გავრცელებულ განცხადებაში, ფაქტობრივად, ახლებური მსოფლიო ნესრიგის დამყარების სურვილი გამოთქვა. ამის შემდგომ სამყარო განაგრძობს განვითარებას ორი პოლიტიკური, სამხედრო-ტექნოლოგიური და ეკონომიკური გრავიტაციული ცენტრის – პეკინისა და ვაშინგტონის ირგვლივ. მცირე სახელმწიფოებს, რომელიც აღნიშნულ სივრცეებთან შემხებ გეოპოლიტიკურ ლანდშაფტზე იქნებიან, მოუწევთ არჩევანის გაკეთება, ან ბალანსირება ახალ რეალობაში.

დამონმებული წყაროები და ლიტერატურა:

1. ლევან გოზალიშვილი, „რუსეთის ფედერაციის სტრატეგია და ამოცანები უკრაინის წინააღმდეგ წარმოებულ 2022 წლის ომში“, სსიპ-დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემია, შავი ზღვის რეგიონის უსაფრთხოების არქიტექტურა, სტუდენტურ-პრაქტიკული კონფერენციის ნაშრომთა კრებული, გორი, 2022.
2. რობერტ არტი, რობერტ ჯერვისი, „საერთაშორისო პოლიტიკა“, თბილისი, 2011.
3. Hoffman, Frank G., 'Conflict in the 21st century: The rise of hybrid wars'. Paper, Potomac Institute for Policy Studies, Arlington, t. X, 2007.
4. Kissinger Henry, „Diplomacy“, Simon & Schuster, Reprint edition, 1994.
5. თამარ კიკნაძე, გიორგი ვოლსკი, ეთნოპოლიტიკური კონფლიქტები და მათი გადაჭრის პერსპექტივები, ყურნალი პოლიტილოგოსი, ტომი 1, თბილისი, 2018.
6. Allison G., „Destined for war: Can America and China escape Thucydides's trap?“, Houghton Mifflin Harcourt, 2017.
7. ბრუს ჯენტლესონი, „ამერიკის საგარეო პოლიტიკა“, ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტის გამომცემლობა, თბილისი, 2015.
8. Robert Kaplan, „Anarchy and Hegemony“. Global affairs with Robert D. Kaplan, Stratfor, 2013 იხ. <https://worldview.stratfor.com/article/anarchy-and-hegemony> უკანასკნელად იქნა გადამონმებული 20.05.2023.
9. Robert Keohane, „After Hegemony: Cooperation and Discord in the World Political Economy“, Princeton University Press, United Kingdom, 1984.

**Russia's struggle against the civilized West
on the example of the Russia-Ukraine war**

Summary

The occupation of the sovereign territories of Georgia by the Russian Federation, and later the annexation of the Crimean Peninsula and the Russia-Ukraine conflict have emphasized that the great powers are still demonstrating their power to satisfy their „imperialist“ ambitions and to establish a „new world order“.

The Russia-Ukraine war is a huge challenge for the civilized West, where its leadership and involvement are crucial in solving the problems. Against the background of the current events, the diplomatic efforts of the West are aimed at avoiding war. All of this made the world community think again about what the 21st century world order is like, which is now being formed and will take its full form after the Russia-Ukraine war.